

DECIZIA nr.555
din 29 octombrie 2024

**referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.30 alin.(1),
art.72 lit.a) și g) și art.77 din Legea acvaculturii**

Publicată în Monitorul Oficial nr.306 din 07.04.2025

Marian Enache	- președinte
Mihaela Ciochină	- judecător
Cristian Deliorga	- judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	- judecător
Laura-Iuliana Scântei	- judecător
Gheorghe Stan	- judecător
Livia Doina Stanciu	- judecător
Elena-Simina Tănăsescu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Benke Károly	- prim-magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii acvaculturii, obiecție formulată de Președintele României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.6321 din 8 iulie 2024 și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.2309A/2024.

3. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate** se arată că, la data de 1 iulie 2024, în urma reexaminării determinate de pronunțarea de către Curtea Constituțională a Deciziei nr.19 din 15 februarie 2023, Parlamentul a transmis Președintelui României, în vederea promulgării, Legea acvaculturii (PL-x nr.474/2021). Prin decizia precitată, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art.14 alin.(1) și (4), ale art.21 alin.(1) și ale art.30 alin.(1), precum și cele ale art.71 lit.f), ale art.73 și ale art.74 alin.(1)–(3) din Legea acvaculturii sunt neconstituționale.

4. Parlamentul, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr.19 din 15 februarie 2023, în procedura de reexaminare, a operat o serie de modificări și completări asupra conținutului normativ al legii analizate. Cu toate acestea, legea conține dispoziții ce contravin unor norme și principii constituționale privind depășirea limitelor reexaminării prin introducerea unor noi norme fără legătură cu decizia Curții sau cu obiectul de reglementare al legii, dar și dispoziții care, prin noul lor conținut normativ, încalcă art.1 alin.(3) și (5), art.44, 102, 136 și art.147 alin.(2) și (4) din Constituție.

5. Astfel, se invocă motive de neconstituționalitate extrinsecă, respectiv depășirea limitelor reexaminării și încălcarea art.147 alin.(2) și (4) din Constituție. În acest sens, se menționează că, în procedura de reexaminare, la Camera Deputaților, Camera decizională, s-a introdus un nou articol, art.77, referitor la posibilitatea de a amplasa instalații de producere a energiei fotovoltaice pe maximum 25% din suprafața amenajării piscicole concesionate, arendate sau închiriate fără a fi nevoie de autorizație de construire, cu acordul administratorului, ceea ce reprezintă o normă introdusă cu depășirea limitelor reexaminării, fără nicio legătură cu obiectul legii, cu Decizia Curții Constituționale nr.19 din 15 februarie 2023 sau cu considerentele acesteia.

6. În mod constant, în viziunea instanței constituționale, în procedura de reexaminare, competența Parlamentului este strict limitată la normele care au fost declarate neconstituționale și la eventuale intervenții legislative pentru corelarea dispozițiilor și asigurarea unei reglementări unitare, nefiind cazul unor astfel de operațiuni în situația de față. În consecință, introducerea art.77 în cuprinsul legii criticate, în forma rezultată în urma reexaminării în scopul punerii în acord cu Decizia Curții Constituționale nr.19 din 15 februarie 2023, este de natură să contravină art.147 alin.(2) și (4) din Constituție, în raport cu jurisprudența Curții Constituționale referitoare la limitele sesizării Parlamentului.

7. De altfel, derogarea de la cadrul general privind autorizarea lucrărilor de construcții a fost introdusă direct la Camera Deputaților, Camera decizională, și cu încălcarea principiului bicameralismului prevăzut de art.61 alin.(2) din Constituție, sustrăgând prevederile introduse de la analiza și votul primei Camere sesizate. Mai mult, o derogare de această natură pune în discuție însăși rațiunea Legii nr.50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, al cărei scop este de a organiza intervențiile inclusiv asupra unor terenuri proprietate privată, stabilind limitele exercitării acestui drept.

8. Cu privire la motivele de neconstituționalitate intrinsecă, se arată că art.30 alin.(1) din legea criticată încalcă art.1 alin.(5), art.44, 136 și art.147 alin.(2) și (4) din Constituție.

9. Această prevedere stabilea obligația vânzării directe a terenurilor din domeniul privat al statului pe care sunt construite amenajări piscicole și a terenurilor aferente, obligație ce trebuie executată atunci când se formulează o intenție de cumpărare. În critica sa inițială, Președintele României a subliniat inexistența unor garanții suficiente pentru protejarea dreptului de proprietate al statului, lipsa unor criterii minimale și a unui mecanism de stabilire a prețului, pentru ca operațiunile să se desfășoare cu reflectarea valorii reale a bunurilor proprietate a statului. Prin Decizia nr.19 din 15 februarie 2023, paragraful 100, instanța constituțională a reținut criticile aduse art.30 alin.(1) din lege ca fiind întemeiate, prin faptul că s-a instituit o reglementare derogatorie de la dreptul comun reprezentat de Codul administrativ, fără folosirea expresiei „prin derogare de la” și, implicit, fără corelarea noii reglementări cu actualul cadru normativ, respectiv prin lipsa oricărei prevederi referitoare la perioada pentru care cumpărătorul se obligă să mențină activitatea de acvacultură pe terenul cumpărat. De asemenea, Curtea a stabilit că pentru evaluarea terenurilor propuse spre vânzare, criteriile pot fi detaliate fie în cuprinsul legii, fie în cuprinsul unor acte de reglementare secundară, fie prin sistemul de evaluare aplicat de evaluator.

10. În procedura de reexaminare, Parlamentul a modificat art.30 alin.(1)–(3) din lege, păstrând alin.(4) și (5) și reconfigurând mecanismul de vânzare a terenurilor prin intervenția Agenției Naționale pentru Pescuit și Acvacultură (ANPA).

11. Se arată că art.30 alin.(1) instituie un mecanism derogatoriu de la procedura prevăzută de Codul administrativ pentru vânzarea bunurilor proprietate privată a statului pentru o categorie de bunuri reprezentată de „terenurile din domeniul privat al statului pe care sunt construite amenajări piscicole și terenurile aferente acestora”. Astfel, terenurile se vor putea vinde direct, în baza unui studiu de oportunitate realizat de ANPA și aprobat prin hotărâre a Guvernului, proprietarilor de active piscicole care transmit o scrisoare de intenție, care fac dovada că au desfășurat activități de acvacultură în ultimii 5 ani și care se obligă să mențină activitatea de acvacultură pentru minimum 25 de ani.

12. Derogarea instituită în cuprinsul art.30 alin.(1) înlătură de la aplicare prevederile Codului administrativ care impun ca vânzarea unor bunuri din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale să se facă prin licitații publice, cu realizarea unei documentații de atribuire, a unui caiet de sarcini și parcurgerea unei proceduri de transparență. Se apreciază că, în noua sa redactare, mecanismul, astfel cum a fost instituit, aduce atingere unei garanții a dreptului de proprietate privată a statului prevăzută de Codul administrativ, lege organică, și, implicit, art.136 alin.(5) din Constituție.

13. Regimul juridic aplicabil proprietății private este definit de art.44 și art.136 alin.(5) din Constituție, în timp ce la art.136 alin.(2)–(5) sunt stabilite reperele regimului juridic aplicabil proprietății publice. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a analizat situația înstrăinării unor bunuri din domeniul privat al statului și a clarificat, prin considerente, competența legiuitorului, respectiv garanțiile dreptului de proprietate privată a statului, sens în care se invocă Decizia nr.139 din 3 martie 2021, paragraful 109.

14. Art.30 alin.(1) din legea criticată este necorelat cu prevederile Codului administrativ și instituie un mecanism neclar, cu responsabilități difuze ale autorităților implicate și cu consecințe directe în planul garantării proprietății private a statului. În condițiile în care, potrivit legislației în vigoare, singura modalitate de înstrăinare a bunurilor proprietate privată a statului prin vânzare se realizează de către Guvern, prin licitație publică, se apreciază că un astfel de mecanism derogatoriu trebuie să stabilească, în mod precis și clar, etapele, responsabilitățile și garanțiile pentru valorificarea bunurilor proprietate privată a statului, atunci când Parlamentul apreciază oportunitatea unei astfel de intervenții.

15. În primul rând, este neclar dacă derogarea introdusă în cuprinsul art.30 alin.(1) se referă doar la modalitatea de vânzare a terenurilor prin licitație publică, acestea putând fi vândute direct proprietarilor de active piscicole, sau dacă derogarea vizează și regulile stabilite de art.334–336 din Codul administrativ care se referă la aspecte precum regulile ofertei sau parcurgerea unei etape de transparență a procedurii.

16. În al doilea rând, din cuprinsul art.30 alin.(1) se deduce că, în urma unei scrisori de intenție transmise de proprietarii de active piscicole, ANPA realizează un studiu de oportunitate, aprobat prin hotărâre a Guvernului. Or, această atribuție a ANPA este necorelată cu cele stabilite în cuprinsul art.4 din legea criticată referitoare la elaborarea de studii de oportunitate. Așadar, în cuprinsul atribuției de elaborare a studiilor de oportunitate se numără doar operațiunile de concesionare, închiriere sau arendare, nu și cea de vânzare a bunurilor. Această necorelare creează o confuzie în aplicare și lipsește norma de claritate, precizie și previzibilitate, contrar standardelor dezvoltate în jurisprudența Curții Constituționale prin raportare la art.1 alin.(5) din Constituție. Potrivit art.4 alin.(2) din legea criticată, atribuțiile ANPA au fost reconfigurate și se apreciază că noua formulare a art.30 alin.(1) nu este corelată cu atribuțiile ANPA, nefiind clar dacă aceasta dispune și de dreptul de dispoziție, ca atribut al dreptului de proprietate asupra terenurilor proprietate privată a statului.

17. În al treilea rând, deși ANPA elaborează studiul de oportunitate privind vânzarea respectivelor terenuri, este neclar cui aparține dreptul de dispoziție asupra acestora. Potrivit normei criticate, Guvernul doar aprobă studiul de oportunitate prin hotărâre, însă este neclar dacă acest studiu cuprinde și prețul de vânzare sau acest preț este stabilit ulterior aprobării studiului de oportunitate, aspect ce contravine art.1 alin.(5) din Constituție. Mai mult, norma creează o suprapunere și o confuzie între prerogativele și rolul ANPA în acest mecanism și rolul Guvernului prevăzut de art.102 din Constituție și dezvoltat în Codul administrativ din perspectiva art.363 alin.(2) coroborat cu art.287, potrivit căror Guvernul exercită dreptul de proprietate privată a statului. De altfel, nu este clar nici dacă vânzarea efectivă a terenurilor respective se realizează prin aprobarea studiului de oportunitate sau, ulterior, printr-un act administrativ distinct și, în acest caz, nici care este autoritatea care îl adoptă sau emite. În lipsa unei astfel de clarificări, însuși regimul tuturor terenurilor proprietate privată a statului pe care se află amenajări piscicole și al terenurilor aferente acestora este pus în discuție, fiind lipsit de o serie de garanții minimale pentru protejarea patrimoniului statului român. Noua normă nu stabilește cine decide cu privire la vânzarea unui teren din domeniul privat al statului, respectiv dacă este vorba despre ANPA, printr-un act administrativ emis de această autoritate, sau despre Guvernul României, prin hotărâre. Instituirea unui mecanism special de vânzare a unor terenuri din domeniul privat al statului, date fiind impactul unor astfel de operațiuni, implicațiile de ordin financiar, economic, concurențial, asupra mediului și domeniului acvaculturii la nivel național, precum și compatibilitatea cu reglementările europene în materie, implică respectarea unor exigențe ridicate din punctul de vedere al calității legii și instituirea unor norme clare, coerente și predictibile, ținând cont de exigențele constituționale și de jurisprudența Curții Constituționale în materie. Ca atare, textul criticat este de natură să contravină atât normelor de tehnică legislativă, cât și art.1 alin.(5) și art.147 alin.(4) din Constituție.

18. În al patrulea rând, se poate observa că, prin efectul normelor din Codul administrativ antereferite, constructorii de bună-credință care dețin construcții pe terenuri aflate în proprietatea privată a statului au deja stabilit un drept de preempțiune. Din această perspectivă, noua formulare a art.30 alin.(1) din legea criticată nu face nicio distincție între constructorii de bună-credință ai amenajărilor piscicole sau cei de rea-credință, simpla transmitere a unei scrisori de intenție declanșând procedura vânzării terenurilor respective, inclusiv pentru constructorii de rea-credință. Absența oricărei distincții în acest sens în cuprinsul art.30 alin.(1) din legea criticată este de natură să încalce o garanție a dreptului de proprietate privată a statului, contrar art.1 alin.(5), art.44 și art.136 alin.(5) din Constituție.

19. În al cincilea rând, folosirea sintagmei „terenurile din domeniul privat al statului pe care sunt construite amenajări piscicole și terenurile aferente acestora” este una neclară prin raportare la definiția acestora conferită de art.2 pct.8 din legea criticată. Astfel, inclusiv în situația în care, spre exemplu, un proprietar de rea-credință amplasează o vivieră flotabilă pe un teren aparținând domeniului privat al statului, acesta poate deveni proprietarul terenului în urma unei scrisori de intenție transmise, dat fiind că noile criterii introduse nu îi impun acestuia să demonstreze derularea de activități de acvacultură în ultimii 5 ani pe respectivul teren, ci reprezintă o condiție generală pentru obiectul de activitate al respectivei entități economice. Potrivit art.30 alin.(1) din legea criticată, singura condiție impusă proprietarilor este să facă dovada cu documente financiar-contabile că au desfășurat activități de acvacultură în ultimii 5 ani, condiția nefiind circumscrisă exercitării activității pe terenul vizat de scrisoarea de intenție de cumpărare.

20. Prin raportare la definiția amenajărilor piscicole din cuprinsul art.2 al legii, noul mecanism reglementat pune în discuție întregul regim juridic al terenurilor aferente acestor amenajări piscicole, aflate în prezent în patrimoniul statului.

21. Din interpretarea coroborată a definiției date amenajamentului piscicol de la art.2 din legea analizată și a sferei bunurilor care fac obiect exclusiv al proprietății publice potrivit art.136 alin.(2) și (3) din Constituție – ce includ și marea teritorială și resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental – și a căror protecție este garantată la nivel constituțional, reiese că erau necesare clarificarea sferei de aplicare a actului normativ și instituirea unor garanții clare pentru protejarea terenurilor statului.

22. Nu în ultimul rând, se arată că există o contradicție între prevederile art.30 alin.(1) teza finală și alin.(2) al aceluiași articol din legea criticată. Dacă, potrivit art.30 alin.(1) teza finală, cumpărătorul se obligă să mențină activitatea de acvacultură minimum 25 de ani, potrivit alin.(2) interdicția de înstrăinare va opera pentru o durată fixă de 25 de ani, chiar dacă durata pentru care cumpărătorul s-a obligat să mențină activitatea de acvacultură poate fi mai îndelungată.

23. Dat fiind că mecanismul derogator de la dreptul comun este instituit de legiuitor în considerarea unei activități anterioare de acvacultură derulate de cumpărător anterior încheierii contractului de vânzare, este neclară, având în vedere modul deficitar de redactare a normei, intenția legiuitorului de a permite vânzarea unui teren după împlinirea termenului de 25 de ani, către orice persoană, chiar dacă cumpărătorul este obligat să mențină activitatea de acvacultură peste 25 de ani.

Dacă s-ar interpreta că interdicția de înstrăinare încetează la împlinirea termenului de 25 de ani, noul cumpărător nu va fi ținut să facă dovada că a desfășurat activități de acvacultură și nici să mențină activitatea de acvacultură până la împlinirea duratei inițiale din contractul de vânzare a terenului încheiat între statul român și proprietarul de active piscicole pe acesta.

24. În concluzie, mecanismul neclar, normele eliptice, lipsa corelărilor cu dispozițiile aplicabile în continuare din Codul administrativ, competențele instituționale suprapuse sunt de natură să afecteze însăși proprietatea privată a statului, cu încălcarea art.1 alin.(5), a art.44, 136 și a art.147 alin.(2) și (4) din Constituție.

25. Se susține că art.72 din legea criticată încalcă art.1 alin.(5) din Constituție, în componenta sa referitoare la securitatea raporturilor juridice, la previzibilitatea și claritatea legislației.

26. Prin Decizia nr.19 din 15 februarie 2023, Curtea a reținut că există o suprapunere normativă privind fapta care este susceptibilă să întrunească conținutul atât al contravenției de la art.72 lit.f) – pescuitul fără drept, prin orice mijloace, în amenajări piscicole –, cât și al infracțiunii de la art.73 – extragerea peștelui din amenajările piscicole fără acordul administratorului fermei piscicole.

27. În urma reexaminării, Parlamentul a exclus din cuprinsul art.74 alin.(1) trimiterea la „furtul piscicol”, iar din cuprinsul art.72, a eliminat lit.f), respectiv contravenția referitoare la „pescuitul fără drept, prin orice mijloace, în amenajări piscicole”. Astfel, art.72 lit.h) din legea criticată sancționează contravențional cu amendă de la 40.000 la 80.000 lei neinstalarea sau distrugerea dispozitivelor care împiedică intrarea peștilor în sistemele de alimentare cu apă, irigații, precum și în instalațiile hidroenergetice, dacă nu constituie infracțiune potrivit legii penale.

28. Se arată că art.54 lit.e) din Legea pescuitului și a protecției resursei acvatice vîi nr.176/2024 sancționează contravențional cu amendă de la 6.000 la 10.000 lei neinstalarea sau distrugerea dispozitivelor care împiedică intrarea peștilor în sistemele de alimentare cu apă, irigații, precum și în instalațiile hidroenergetice, dacă fapta nu constituie infracțiune potrivit legii penale.

29. Mai mult, Ordonanța de urgență a Guvernului nr.23/2008 privind pescuitul și acvacultura sancționează contravențional cu amendă de la 4.000 la 8.000 lei neinstalarea sau distrugerea dispozitivelor care împiedică intrarea peștilor în sistemele de alimentare cu apă, irigații, precum și în instalațiile hidroenergetice, dacă nu constituie infracțiune potrivit legii penale.

30. În procedura de reexaminare, în virtutea funcției sale legislative și a obligației de a asigura calitatea legislației adoptate, Parlamentul avea obligația de a corela soluția legislativă propusă cu dispozițiile din alte legi aflate în vigoare și de a evita un paralelism legislativ reglementând aceeași faptă, cu o sancțiune diferită, contrar Legii nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, dar și standardelor de calitate a legii dezvoltate constant în jurisprudența Curții prin raportare la art.1 alin.(5) din Constituție.

31. Prin urmare, este imposibil de determinat pentru destinatarii legii care va fi sancțiunea aplicabilă pentru neinstalarea sau distrugerea dispozitivelor care împiedică intrarea peștilor în sistemele de alimentare cu apă, irigații, precum și în instalațiile hidroenergetice. Totodată, aceeași stare de insecuritate juridică, determinată de sancționarea aceleiași fapte cu o amendă diferită, prin două acte normative distincte, se menține și în cazul faptei prevăzute la art.72 lit.a) din legea criticată. În sensul celor de mai sus, se invocă jurisprudența Curții Constituționale cu referire specială la domeniul contravențional prin raportare la exigențele de calitate a legii (Decizia nr.197 din 9 aprilie 2019, paragraful 31, Decizia nr.381 din 8 iunie 2021, paragraful 49, sau Decizia nr.367 din 29 iunie 2022). Dată fiind materia contravențională în care sunt instituite normele criticate, asigurarea unor dispoziții clare, apte să configureze o conduită previzibilă pentru destinatarii normelor reprezintă un imperativ care decurge din principiul legalității și cel al statului de drept, potrivit art.1 alin.(3) și (5) din Constituție.

32. În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere.

33. **Președintele Camerei Deputaților** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

34. Cu privire la critica de neconstituționalitate privind art.77 din lege, se arată că acest text se circumscrie obiectului specific de reglementare al legii contestate. Ca urmare, instalarea panourilor fotovoltaice reglementată de art.77 reprezintă o măsură/acțiune prin care se asigură protecția mediului și exploatarea eficientă a amenajărilor piscicole.

35. Se precizează că una dintre cele mai importante măsuri luate la nivel european o reprezintă adoptarea Strategiei UE pentru energia solară, potrivit căreia statele membre au obligația de a „*pune în aplicare cu prioritate măsurile din cadrul acestei inițiative*”. În acest context, se apreciază că, raportat la situația socioeconomică actuală și la măsurile de combatere a creșterii excesive a prețurilor la energie luate la nivelul Uniunii Europene, având în vedere obligațiile României ce decurg din calitatea sa de stat membru al comunității europene, precum și rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării,

conținutul normativ al art.77 din legea criticată ține exclusiv de obiectul de reglementare al acesteia. În susținerea argumentației se mai invocă și art.148 alin.(2) și (4) din Constituție.

36. Pe de altă parte, cu privire la criticile privind oportunitatea reglementării, se apreciază că acestea nu pot constitui motiv de neconstituționalitate, sens în care se invocă și Decizia Curții Constituționale nr.30 din 27 ianuarie 2016. Art.77 din lege reprezintă o reflectare în cadrul legislației din domeniul activității a respectării principiului legalității și a garantării dreptului constituțional privind asigurarea unui nivel de trai decent, consfințit la art.47 alin.(1) din Legea fundamentală, prin raportare la rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, astfel că nu poate fi reținută ca argument de neconstituționalitate, fiind mai degrabă un aspect de oportunitate, Parlamentul, în calitatea sa de unică autoritate legiuitoare, având deplină competență de apreciere.

37. Cu privire la încălcarea limitelor reexaminării și a principiului bicameralismului, se arată că, în calitate de Cameră decizională, Camera Deputaților a completat legea cu o reglementare din aceeași materie pe care a reglementat-o și Senatul, iar impactul asupra conținutului legii nu a fost major, fiind, de altfel, astfel cum s-a arătat, în legătură directă cu obiectul legii.

38. Raportat la textul actual al legii criticate, se constată că în procesul de reexaminare toate textele de lege au fost modificate și corelate potrivit considerentelor reținute în Decizia Curții Constituționale nr.19 din 15 februarie 2023 și în acord cu jurisprudența constituțională în materie. Prin urmare, art.77 din legea criticată respectă dispozițiile art.147 alin.(2) și (4) din Constituție.

39. Referitor la motivele de neconstituționalitate intrinsecă formulate cu privire la art.30 alin.(1) din legea criticată, se arată că acestea sunt neîntemeiate, întrucât obiecțiile nu sunt fundamentate pe dispoziții constituționale, fiind în esență ipoteze circumstanțiale din perspectivă interpretativă, situație care excedă atât intenției avute în vedere de Parlament prin legea adoptată, cât și jurisprudenței constituționale.

40. Astfel, art.30 alin.(1) din lege îndeplinește criteriile de legalitate, este clar și precis, detaliile procedurale ale vânzării terenurilor în cauză urmând să fie reglementate de legislația secundară în materie, respectiv de normele metodologice de aplicare a legii, prevăzute la art.79. De altfel, însăși instanța de contencios constituțional a reținut prin Decizia nr.19 din 15 februarie 2023 că detalierea criteriului în funcție de care trebuie să fie evaluat terenul propus spre vânzare poate forma fie obiectul legii, fie al unor acte de reglementare secundară, fie al sistemului de evaluare aplicat de evaluator.

41. În ceea ce privește critica privind neclaritatea derogării prevăzute la art.30 alin.(1) din lege, din perspectiva interpretării logico-juridice și gramaticale a normei derogatorii de la prevederile art.363 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul administrativ, reiese intenția legiuitorului de a excepta vânzarea terenurilor din domeniul privat al statului pe care sunt construite amenajări piscicole și a terenurilor aferente acestora de la procedura de licitație publică, inclusiv de la regulile stabilite la art.334–336 din același act normativ. Art.363 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 prevede că vânzarea bunurilor din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale se face prin licitație publică, „cu excepția cazurilor în care prin lege se prevede altfel”, ceea ce înseamnă că regulile și principiile invocate sunt aplicabile doar procedurii de vânzare prin licitație publică.

42. Cu privire la critica adusă față de necorelarea atribuțiilor ANPA stabilite la art.4 alin.(2) și la art.30 alin.(1) din legea criticată, se arată că între cele două norme există un raport de complementaritate. Din acest punct de vedere, neregăsirea expresă a atribuției de realizare a unui studiu de oportunitate privind vânzarea, printre atribuțiile ANPA menționate la art.4 alin.(2) din legea criticată, nu poate fi reținută ca motiv de neconstituționalitate.

43. Față de obiecția referitoare la neclaritatea normei cu privire la identificarea titularului dreptului de dispoziție în cazul vânzării terenurilor din domeniul privat al statului pe care sunt construite amenajări piscicole și a terenurilor aferente acestora, se consideră că, din modalitatea de redactare a art.30 alin.(1) reiese cu claritate atribuțiile părților implicate în procesul de vânzare. Astfel, ANPA elaborează un studiu de oportunitate, iar Guvernul aprobă studiul, prin hotărâre. Se arată că nu este necesară derogarea expresă de la prevederile art.363 alin.(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019, întrucât acest alineat detaliază procedura aplicabilă în cazul vânzării bunurilor imobile proprietate publică a statului prin licitație publică, or, în cazul de față, terenurile din domeniul privat al statului pe care sunt construite amenajări piscicole și terenurile aferente acestora pot fi vândute fără aplicarea procedurii de licitație publică, astfel cum rezultă prin derogarea de la dispozițiile art.363 alin.(1) din actul normativ anterior amintit. Raportat la structura art.363 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019, reiese că alin.(3) detaliază modalitatea de aplicare a ipotezei juridice prezentate la alin.(1), de la care prin legea criticată se instituie o derogare expresă. Astfel, nu este necesar ca legea supusă controlului de constituționalitate să conțină derogare și de la alin.(3) al art.363 din actul normativ mai sus menționat.

44. Referitor la criticile formulate față de lipsa distincției dintre constructorii de bună-credință și cei de rea-credință, precum și la neclaritatea sintagmei „*terenurile din domeniul privat al statului pe care sunt construite amenajări piscicole și terenurile aferente acestora*”, se consideră că acestea reprezintă opinii bazate pe interpretarea normelor. Ipotezele juridice la care se raportează autorul obiecției de neconstituționalitate au existat încă de la momentul adoptării inițiale a legii, respectiv al primei sesizări adresate Curții Constituționale, fapt pentru care se apreciază că argumentele prezentate ar fi trebuit să constituie obiectul sesizării inițiale a Curții Constituționale, ținând seama de momentul procedural în care legea se regăsește în prezent. Întrucât reformulările adoptate au avut în vedere doar transpunerea Deciziei Curții Constituționale nr.19 din 15 februarie 2023, se consideră că obiecțiile sunt inadmisibile. Se mai invocă Decizia nr.733 din 10 iulie 2012, prin care Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra aspectelor privitoare la lipsa de claritate și previzibilitate în sensul că, în acea speță, acestea nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate. În consecință, Parlamentul, în calitate de unică autoritate legiuitoare, a adoptat actul normativ în mod legitim și asumat, conform Constituției, principiul legalității stând la baza oricărui acte adoptate de organul reprezentativ suprem al poporului român.

45. Totodată, se consideră neîntemeiate criticile autorului obiecției referitoare la o posibilă contradicție între teza finală a art.30 alin.(1) și alin.(2) al aceluiași articol, având în vedere că procedura de înscriere în cartea funciară este reglementată de Codul civil și de alte acte normative specifice, de la care legea supusă criticii nu derogă, ci, prin urmare, se completează cu aceste dispoziții speciale. Mai mult, alin.(3) al art.30 din legea contestată reglementează mecanisme de control pentru respectarea obligațiilor stabilite la alin.(1) și (2) ale aceluiași articol de lege, astfel încât situația ipotetică prezentată de Președintele României este nefundamentată. În acest sens, dispozițiile reglementate conțin suficiente garanții pentru respectarea principiului legalității, consfințit la art.1 alin.(5) din Constituție.

46. În consecință, art.30 alin.(1) din Legea acvaculturii nu încalcă prevederile art.1 alin.(5), ale art.44, 136 și ale art.147 alin.(2) și (4) din Constituție.

47. Cu privire la criticile aduse art.72 lit.g) [și nu h)] din legea contestată raportate la art.1 alin.(5) din Constituție, în componenta sa referitoare la securitatea raporturilor juridice și la previzibilitatea și claritatea legislației, se arată că atât legea criticată, cât și Legea nr.176/2024 conțin mențiunea de abrogare din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.23/2008 a oricărui „*alte dispoziții contrare prevederilor prezentei legi*”. Raportat inclusiv la Decizia Curții Constituționale nr.19 din 15 februarie 2023, prin care s-a reținut că abrogarea expresă indirectă nu este un procedeu neconstituțional în sine, astfel că problemele pe care aceasta le ridică sub aspectul succesiunii normelor țin de interpretarea și aplicarea legii, critica formulată nu poate fi reținută, art.63 lit.e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.23/2008 nemaifăcând parte din dreptul pozitiv.

48. Prin considerarea art.72 lit.g) din legea criticată și a art.54 lit.e) din Legea nr.176/2024 ca fiind paralelism legislativ – de aici și confuzia cu privire la aplicarea unei sancțiuni diferite pentru aceeași faptă – autorul se află în eroare, întrucât domeniul de reglementare al celor două acte normative este diferit. Acest aspect rezultă din art.1 al Legii nr.176/2024, care reglementează protecția, conservarea, repopularea, administrarea și exploatarea eficientă a resurselor acvatice vii din habitatele acvatice naturale enumerate expres în art.2 al aceleiași legi. Prin urmare, chiar dacă fapta reglementată în cele două acte normative este identică, nu se poate vorbi despre existența unui paralelism legislativ, atât timp cât săvârșirea ei privește un domeniu de aplicare diferit. Pentru un plus de claritate, relevantă este și expunerea de motive a legii criticate, în cuprinsul căreia se regăsește argumentată diferența dintre cele două domenii de aplicare, respectiv cel al acvaculturii și cel al pescuitului. În susținerea celor prezentate anterior este chiar sancțiunea diferită aplicabilă celor două fapte, legiuitorul fiind pe deplin competent să aplice sancțiuni diferite, proporționale cu fapta săvârșită, prin raportare la forma dreptului de proprietate și titularul acestuia.

49. Ca atare, art.77 lit.g) îndeplinește toate criteriile obligatorii la redactarea actelor normative, fapt ce asigură claritate și previzibilitate legii. Argumentele prezentate sunt valabile și față de obiecția formulată cu privire la art.72 lit.a) din legea criticată.

50. **Guvernul** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este întemeiată în raport cu art.147 alin.(2) din Constituție și neîntemeiată în raport cu celelalte texte constituționale invocate.

51. Art.77 din legea criticată cuprinde o soluție legislativă care nu vine să corecteze carențele de constituționalitate constatate prin Decizia Curții Constituționale nr.19 din 15 februarie 2023, ci reprezintă manifestarea unei voințe noi, distincte de legiferare în domeniul acvaculturii. Or, în procedura de reexaminare derulată ca urmare a unei decizii de admitere a Curții Constituționale, Parlamentul are obligația de a opera exclusiv numai acele modificări de fond și formă care sunt necesare punerii legii în cauză în acord cu decizia anterioară. Prin urmare, critica formulată cu privire la art.77 din lege este întemeiată.

52. Referitor la criticile privind încălcarea principiului bicameralismului, se arată că, deși reglementarea criticată nu se regăsește în forma adoptată de Senat, ci doar în cea adoptată de Camera

Deputaților, aceasta nu este de natură să determine o concluzie în sensul existenței unor diferențe majore de conținut sau de configurație, iar soluția legislativă se circumscrie obiectului legii analizate, simplificând procedura de autorizare a amplasării instalațiilor de producere a energiei fotovoltaice pe suprafețele amenajărilor piscicole. Prin urmare, critica de neconstituționalitate raportată la principiul bicameralismului este neîntemeiată.

53. Cu privire la criticile referitoare la art.30 din legea analizată, se arată că posibilitatea instituirii unei regim derogator de la vânzarea bunurilor proprietate privată a statului prin licitație publică este consacrată chiar în cuprinsul Codului administrativ. Întrucât art.363 alin.(1) din Codul administrativ, text de la care se derogă, face trimitere în cuprinsul său la prevederile art.334–346 din același cod, astfel că derogarea instituită prin art.30 alin.(1) are în vedere întreaga procedură de vânzare a bunurilor din domeniul privat al statului, inclusiv în ceea ce privește regulile stabilite de art.334–336 din Codul administrativ, care se referă la aspecte precum regulile ofertei sau parcurgerea unei etape de transparență a procedurii.

54. Cu privire la faptul că atribuția ANPA de la art.30 din lege nu se regăsește în art.4 al aceleiași legi, se arată că acest aspect nu reprezintă un aspect de necorelare a legii.

55. În temeiul art.102 alin.(1) din Constituție și al art.15 lit.d) coroborat cu art.287 din Codul administrativ, revine în sarcina Guvernului funcția de administrare a proprietății publice și private a statului. În temeiul art.287 din Codul administrativ, exercitarea dreptului de proprietate se realizează de către Guvern prin ministerele de resort sau prin organele de specialitate ale administrației publice centrale din subordinea Guvernului sau a ministerelor de resort, astfel că ANPA exercită, în numele Guvernului, dreptul de proprietate, aspect ce este consacrat expres în cuprinsul art.4 alin.(2) lit.a) din legea criticată.

56. Cu privire la sfera de aplicare a art.30 din legea criticată, se arată că aceasta este clar delimitată, legea având ca obiect exclusiv terenuri din domeniul privat al statului, astfel că nu se pune în discuție afectarea proprietății publice a statului. Prin urmare, criticile ce vizează încălcarea normelor constituționale referitoare la proprietatea publică sunt neîntemeiate.

57. Referitor la criticile de neconstituționalitate privind existența unei contradicții între art.30 alin.(1) teza finală și alin.(2) din lege, se arată că în discuție este mai degrabă o chestiune de corelare și revine Curții Constituționale competența să decidă dacă o asemenea chestiune are relevanță constituțională.

58. Cu privire la criticile referitoare la art.72 lit.a) și h) din lege, se arată că Parlamentul nu a intervenit substanțial, ci doar formal asupra acestora, limitându-se la îndeplinirea obligației prevăzute de art.147 alin.(2) din Constituție, în urma Deciziei nr.19 din 15 februarie 2023. Ca atare, critica formulată cu privire la acest text este inadmisibilă.

59. **Președintele Senatului** nu a comunicat punctul său de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

60. La dosarul cauzei, Patronatul Peștelui din România, cu sediul în București, în calitate de *amicus curiae*, a depus un înscris prin care solicită respingerea obiecției de neconstituționalitate.

61. La termenul de judecată fixat pentru data de 24 septembrie 2024, Curtea a dispus amânarea dezbaterilor asupra cauzei pentru data de 15 octombrie 2024, apoi pentru data de 29 octombrie 2024, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților și al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

62. **Obiectul controlului de constituționalitate**, astfel cum a fost formulat, îl constituie Legea acvaculturii. Curtea observă că, în realitate, sunt criticate punctual art.30 alin.(1), art.72 lit.a) și g) și art.77 din lege, texte asupra cărora urmează să se pronunțe prin prezenta decizie și care au următorul cuprins:

- Art.30 alin.(1): „(1) Prin derogare de la prevederile art.363 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019, cu modificările și completările ulterioare, terenurile din domeniul privat al statului pe care sunt construite amenajări piscicole și terenurile aferente acestora, în baza unui studiu de oportunitate realizat de către ANPA și aprobat prin hotărâre a Guvernului, se pot vinde direct proprietarilor de active piscicole amplasate pe acestea care transmit o scrisoare de intenție, fac dovada cu documente financiar-contabile că au desfășurat activități de acvacultură în ultimii 5 ani și se obligă să mențină activitatea de acvacultură minimum 25 de ani.”;

- Art.72 lit.a) și g): „Următoarele fapte constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 40.000 lei la 80.000 lei:

a) distrugerea sau degradarea din culpă a digurilor, barajelor și canalelor, a taluzurilor și malurilor, a instalațiilor hidrotehnice aferente amenajărilor piscicole, dacă nu constituie infracțiune potrivit legii penale;

[...]

g) neinstalarea sau distrugerea dispozitivelor care împiedică intrarea peștilor în sistemele de alimentare cu apă, irigații, precum și în instalațiile hidroenergetice, dacă nu constituie infracțiune potrivit legii penale.”;

- Art.77 : „(1) Prin derogare de la prevederile art.3 alin.(1) lit.c) și ale anexei nr.2 din Legea nr.50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, amplasarea de instalații de producere a energiei fotovoltaice pe suprafețele amenajărilor piscicole din domeniul public/privat al statului, și aflate în administrarea Agenției Naționale de Pescuit și Acvacultură, de către concesionari, arendași sau chiriași, se face cu acordul administratorului, conform avizului de gospodărire a apelor, cu respectarea Legii energiei electrice și a gazelor naturale nr.123/2012, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Administratorul își dă acordul pentru amplasarea instalațiilor prevăzute la alin.(1) pentru maximum 25% din suprafața amenajării piscicole concesionată, arendată sau închiriată și pentru o perioadă valabilă până la încetarea contractului în baza căruia este exploatată amenajarea piscicolă.”

63. Textele constituționale invocate în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt cele ale art.1 alin.(3) și (5) privind statul de drept, securitatea juridică și calitatea legii, ale art.44 privind dreptul de proprietate privată, ale art.61 alin.(2) privind principiul bicameralismului, ale art.102 privind rolul Guvernului, ale art.136 privind proprietatea și ale art.147 alin.(2) și (4) privind deciziile Curții Constituționale.

(1) Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate

64. În prealabil examinării obiecției de neconstituționalitate, Curtea are obligația verificării condițiilor de admisibilitate ale acesteia, prin prisma titularului dreptului de sesizare, a termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și a obiectului controlului de constituționalitate. Dacă primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează să fie cercetate în ordinea anterioară, iar constatarea neîndeplinirii uneia dintre ele are efecte dirimante, făcând inutilă analiza celorlalte condiții (Decizia nr.66 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.213 din 9 martie 2018, paragraful 38, și Decizia nr.334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.455 din 31 mai 2018, paragraful 27).

65. Obiecția de neconstituționalitate îndeplinește condițiile prevăzute de art.146 lit.a) teza întâi din Constituție sub aspectul titularului dreptului de sesizare, întrucât a fost formulată de Președintele României.

66. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de contencios constituțional, potrivit art.15 alin.(2) din Legea nr.47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art.146 lit.a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art.77 alin.(1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament, iar, potrivit art.77 alin.(3) din Constituție, în termen de cel mult 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare.

67. Din coroborarea informațiilor cuprinse în fișele legislative publicate pe paginile de internet ale celor două Camere ale Parlamentului, rezultă că propunerea legislativă a fost adoptată tacit de Senat la 11 octombrie 2021, după care a fost transmisă Camerei Deputaților, care a adoptat-o, în calitate de Cameră decizională, la data de 29 iunie 2022. La aceeași dată a fost depusă la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului în vederea exercitării dreptului de sesizare asupra constituționalității legii, la data de 4 iulie 2022 a fost trimisă Președintelui României pentru promulgare, iar la data de 22 iulie 2022 a fost formulată o obiecție de neconstituționalitate, care a fost admisă de Curtea Constituțională prin Decizia nr.19 din 15 februarie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.347 din 25 aprilie 2023. Prin urmare, legea a fost transmisă Parlamentului în vederea reexaminării dispozițiilor constatate ca fiind neconstituționale pentru punerea lor în acord cu decizia Curții Constituționale. În procedura de reexaminare, Senatul a adoptat legea la 11 martie 2024, iar Camera Deputaților, la 26 iunie 2024. Legea a fost trimisă la promulgare la data de 1 iulie 2024, iar obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională în data de 8 iulie 2024, astfel încât Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în interiorul termenului de 10 zile prevăzut de art.77 alin.(3) din Constituție. Prin urmare, din acest punct de vedere obiecția de neconstituționalitate formulată este admisibilă.

68. Sub aspectul obiectului sesizării, Curtea constată că aceasta vizează o lege care nu a fost încă promulgată, astfel că poate forma obiectul controlului de constituționalitate prevăzut de art.146 lit.a) teza întâi din Constituție.

69. În consecință, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.a) din Constituție, precum și ale art.1, 10, 15 și 18 din Legea nr.47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

(2) Analiza obiecției de neconstituționalitate

(2.1) Critici de neconstituționalitate extrinsecă

(2.1.1.) Critica privind încălcarea limitelor reexaminării legii [art.147 alin.(2) din Constituție]

70. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că reexaminarea realizată conform art.147 alin.(2) din Constituție presupune deschiderea de drept a procedurii de reexaminare a legii de către Parlament pentru punerea în acord a prevederilor neconstituționale cu decizia Curții Constituționale. În cadrul acestei proceduri, Parlamentul poate modifica și alte prevederi legale numai dacă acestea se găsesc într-o legătură indisolubilă cu dispozițiile declarate ca fiind neconstituționale, pentru a asigura caracterul unitar al reglementării, și, în măsura în care se impune, va recorela celelalte dispoziții ale legii ca operațiune de tehnică legislativă, fără a putea aduce alte modificări de substanță legii în cauză (Decizia nr.33 din 23 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.146 din 15 februarie 2018, paragraful 187). De aceea, în măsura în care un text legal nu a format obiectul reexaminării în procedura de punere în acord a dispozițiilor constatate ca fiind neconstituționale cu decizia de neconstituționalitate, el nu poate forma obiectul controlului de constituționalitate a legii reexaminată [a se vedea Decizia nr.252 din 19 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.399 din 9 mai 2018, paragraful 129].

71. Curtea a reținut că art.147 alin.(2) din Constituție se referă la reexaminarea unei legi sau a unor dispoziții legale a căror neconstituționalitate a fost constatată printr-o decizie a Curții Constituționale, pronunțată în exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*, și că limitează reluarea procesului legislativ de reexaminare numai cu privire la dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale [Decizia nr.515 din 24 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1195 din 14 decembrie 2004]. Din perspectiva limitelor de legiferare impuse legiuitorului prin decizia de admitere a obiecției de neconstituționalitate, Curtea a statuat că Parlamentul nu are competența constituțională să modifice prevederile legale care nu au fost contestate din perspectiva constituționalității și nici pe cele contestate, dar a căror constituționalitate a fost constatată prin actul jurisdicțional al Curții. Parlamentul are competența să legifereze doar în sensul punerii în acord a prevederilor constatate ca fiind neconstituționale cu decizia Curții Constituționale. Pe de altă parte, pentru a asigura caracterul unitar al reglementării, Curtea a statuat că legiuitorul poate modifica și alte prevederi legale, dar numai dacă acestea se găsesc într-o legătură indisolubilă cu dispozițiile neconstituționale, și, în măsura în care se impune, va recorela celelalte dispoziții ale legii, ca operațiune de tehnică legislativă [Decizia nr.1.177 din 12 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.871 din 20 decembrie 2007, Deciziile nr.872 și nr.874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.433 din 28 iunie 2010, Decizia nr.975 din 7 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.568 din 11 august 2010, Decizia nr.33 din 23 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.146 din 15 februarie 2018, paragraful 187, Decizia nr.45 din 30 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.199 din 5 martie 2018, paragraful 240, sau Decizia nr.418 din 3 iulie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.636 din 31 iulie 2019, paragrafele 31 și 32].

72. Raportat la cauza de față, Curtea constată că în procedura de reexaminare a legii analizate, la Camera Deputaților, Cameră decizională, s-a introdus un nou articol, art.77, referitor la posibilitatea de a amplasa instalații de producere a energiei fotovoltaice pe maximum 25% din suprafața amenajării piscicole concesionate, arendate sau închiriate fără a fi nevoie de autorizație de construire, cu acordul administratorului. Acest text legal nu a fost introdus ca urmare a constatării ca fiind neconstituțională a unei dispoziții din Legea acvaculturii prin Decizia nr.19 din 15 februarie 2023 – decizie prin care s-a constatat neconstituționalitatea unor dispoziții din cuprinsul Legii acvaculturii în cadrul controlului *a priori* de constituționalitate – și nici nu se află într-o legătură indisolubilă cu alte dispoziții declarate ca fiind neconstituționale. O asemenea modificare este o încălcare a limitelor reexaminării în interiorul cărora Parlamentul avea competența de a pune în acord dispozițiile neconstituționale cu decizia Curții Constituționale. Aceasta din urmă nu a vizat nici direct, nici indirect aspectele constatate ca fiind neconstituționale, astfel încât modificarea operată apare ca fiind o depășire a limitelor reexaminării prevăzute de art.147 alin.(2) din Constituție. Prin urmare, Curtea constată încălcarea dispozițiilor constituționale ale art.147 alin.(2).

73. În aceste condiții, Curtea reține și încălcarea art.147 alin.(4) din Constituție, care se referă la caracterul general obligatoriu al deciziilor instanței constituționale. Parlamentul a nesocotit, astfel, jurisprudența Curții Constituționale în raport cu redeschiderea procedurii legislative ca urmare a constatării neconstituționalității unei dispoziții dintr-o lege în cadrul controlului *a priori* de constituționalitate.

(2.1.2.) Critica privind încălcarea principiului bicameralismului [art.61 alin.(2) și art.75 din Constituție]

74. Curtea reține că desfășurarea procedurii parlamentare propriu-zise în cazul reexaminării legii presupune stabilirea limitelor normative ale reexaminării și, ulterior, parcurgerea tuturor etapelor procedurale necesare adoptării legii. Astfel, din punct de vedere metodologic, evaluarea constituționalității extrinseci a legii se realizează, mai întâi, prin raportare la limitele cererii de revizuire și, subsecvent, în măsura în care legea este concordantă cu aceste cerințe constituționale, Curtea va verifica respectarea principiului bicameralismului. Or, din moment ce soluția cuprinsă în art.77 din lege nu poate fi normativizată în acest cadru al procesului legislativ în considerarea depășirii limitelor cererii de reexaminare, înseamnă că nu mai este necesară examinarea respectării principiului bicameralismului cu referire la introducerea textului menționat în cuprinsul legii analizate.

(2.2) Critici de neconstituționalitate intrinsecă

(2.2.1) Critica de neconstituționalitate privind art.30 alin.(1) din lege

75. Principalele critici de neconstituționalitate se referă la faptul că, prin derogare de la prevederile art.363 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.555 din 5 iulie 2019, art.30 alin.(1) din legea criticată stabilește că *terenurile din domeniul privat al statului pe care sunt construite amenajări piscicole și terenurile aferente acestora*, în baza unui studiu de oportunitate realizat de către Agenția Națională pentru Pescuit și Acvacultură (ANPA) și aprobat prin hotărâre a Guvernului, *se pot vinde direct proprietarilor de active piscicole amplasate pe acestea*, fără a fi necesară organizarea unei licitații publice. O asemenea chestiune ține de opțiunea legiuitorului, care poate deroga de la regula generală impusă prin Codul administrativ. Celelalte nemulțumiri ale autorului obiecției de neconstituționalitate referitoare la faptul că această derogare se referă doar la modalitatea de vânzare a terenurilor prin licitație publică sau dacă vizează și regulile stabilite de art.334–336 din Codul administrativ ce se referă la aspecte precum documentația de atribuire, regulile ofertei sau parcurgerea unei etape de transparență a procedurii sunt chestiuni de interpretare și aplicare a legii.

76. Curtea observă că textul criticat derogă de la art.363 alin.(1) din Codul administrativ, care prevede că „(1) *Vânzarea bunurilor din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale se face prin licitație publică, organizată în condițiile prevăzute la art. 334–346, cu respectarea principiilor prevăzute la art.311, cu excepția cazurilor în care prin lege se prevede altfel.*” Art.15 alin.(3) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.260 din 21 aprilie 2010, prevede că „(3) *Reglementarea este derogatorie dacă soluțiile legislative referitoare la o situație anume determinată cuprind norme diferite în raport cu reglementarea-cadru în materie, aceasta din urmă păstrându-și caracterul său general obligatoriu pentru toate celelalte cazuri*”, ceea ce înseamnă că ține de competența exclusivă a legiuitorului reglementarea normelor derogatorii de la cadrul general în materie, cu respectarea prevederilor Constituției, cadrul general urmând să se aplice numai în măsura în care sfera respectivă de relații sociale nu este acoperită de normele derogatorii.

77. Astfel, legea criticată valorizează exact ultima teză a art.363 alin.(1) din Codul administrativ, în sensul că derogă de la modul obișnuit/general în care se realizează vânzările bunurilor din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale. Vânzarea acestor bunuri prin licitație publică presupune o anumită procedură subsecventă, iar o derogare de la însuși modul de realizare a vânzării și instituirea unui alt mod de transmitere oneroasă a bunului imobil presupun reglementarea unei proceduri corelative, precum cea stabilită în legea criticată. Ca atare, derogarea de la modul de realizare a vânzării presupune și o procedură subsecventă distinctă, care poate fi completată cu regulile/principiile generale din reglementarea-cadru numai în măsura în care nu contravin reglementării derogatorii.

78. Criticile autorului obiecției referitoare la faptul că nu este clar dacă vânzarea efectivă a terenurilor respective se realizează prin aprobarea studiului de oportunitate sau, ulterior, printr-un act administrativ distinct și, în acest caz, care este autoritatea care îl adoptă sau emite sunt chestiuni de interpretare și aplicare a legii, care excedează competenței Curții Constituționale. Aceeași concluzie se impune și în privința criticilor potrivit cărora nu este clar cine decide cu privire la vânzarea unui teren din domeniul privat al statului, respectiv dacă este vorba despre ANPA, printr-un act administrativ emis de această autoritate, sau de Guvernul României, prin hotărâre.

79. Cu privire la faptul că textul criticat nu face nicio distincție între constructorii de bună-credință ai amenajărilor piscicole și cei de rea-credință, simpla transmitere a unei scrisori de intenție declanșând

procedura vânzării terenurilor respective, inclusiv pentru constructorii de rea-credință, Curtea reține că legea reglementează, ca principiu, situația constructorilor de bună-credință, întrucât, potrivit art.57 din Constituție, principiul bunei-credințe reprezintă premisa oricărei conduite. Rezultă că, în lipsa unor reglementări care să se refere expres la situația constructorilor de rea-credință, legea criticată se referă la constructorii de bună-credință.

80. Cu privire la faptul că atribuțiile ANPA au fost reconfigurate și că noua formulare a art.30 alin.(1) nu este corelată cu atribuțiile ANPA, nefiind clar dacă aceasta dispune și de dreptul de dispoziție, ca atribut al dreptului de proprietate asupra terenurilor proprietate privată a statului, Curtea constată că nu există o necorelare între art.4 alin.(2) și art.30 alin.(1) din lege, cele două reglementări corelându-se în privința atribuțiilor ANPA. Art.4 alin.(2) din lege reprezintă cadrul general în privința atribuțiilor ANPA, iar faptul că acest text nu reglementează *expressis verbis* competența acesteia de a întocmi studii de oportunitate pe baza cărora să se ia decizia vânzării, și nu o decizie privind concesionarea/închirierea/arendarea terenurilor pe care sunt amplasate [art.4 alin.(2) lit.d)], evidențiază că în discuție sunt chestiuni de tehnică legislativă care nu afectează constituționalitatea textului. De altfel, Curtea, observând principiul generalității legilor, apreciază că elementele de conținut ale acestora nu pot prezenta precizie absolută. Una dintre tehnicile-tip de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive, iar sub aspectul reglementării atribuțiilor unei entități publice trebuie reținut faptul că legiuitorul poate stabili atribuțiile principale ale acesteia, sub forma unei liste, la care se adaugă și alte atribuții reglementate în sarcina acesteia prin alte dispoziții ale legii, precum în cazul de față. Astfel, în acest mod, se întrecește competența entității respective, atribuțiile stabilite corelându-se și integrându-se în mod organic în cadrul sferei de activitate a acesteia.

81. Faptul că noua reglementare nu impune cumpărătorului să demonstreze derularea de activități de acvacultură în ultimii 5 ani pe terenul supus vânzării, ci o condiție generală de 5 ani de experiență pentru obiectul de activitate al respectivei entități economice este o chestiune de opțiune legislativă, fără relevanță constituțională. Nu ține de competența și rolul Curții Constituționale să condiționeze respectiva vânzare de desfășurarea de activități de acvacultură pe respectivul teren, fiind irelevant locul unde a fost dobândită experiența în domeniu (pe terenul supus vânzării sau pe alte terenuri).

82. Cu privire la critica potrivit căreia sintagma „*terenurile din domeniul privat al statului pe care sunt construite amenajări piscicole și terenurile aferente acestora*” este una neclară, întrucât dacă un proprietar de rea-credință amplasează o vivieră flotabilă devine eligibil să cumpere respectivul teren, Curtea constată că aceasta aduce în discuție aspecte de interpretare și aplicare a legii care nu intră în sfera sa de competență.

83. Cu privire la faptul că, în accepțiunea noii reglementări, interdicția de înstrăinare încetează la împlinirea termenului de 25 de ani și că noul cumpărător nu va fi ținut să facă dovada că a desfășurat activități de acvacultură și nici să mențină activitatea de acvacultură până la împlinirea duratei inițiale din contractul de vânzare a terenului dintre statul român și proprietarul de active piscicole amplasate pe acestea și a terenurilor aferente, Curtea constată că aceste aspecte sunt chestiuni de interpretare și aplicare a legii. Fiind un contract de vânzare cu sarcini *in rem*, cumpărătorii succesivi trebuie să mențină activitatea de acvacultură pentru termenul inițial fixat, chiar dacă nu îndeplinesc condițiile cerute cu privire la eligibilitatea cumpărătorului inițial. După expirarea termenului de 25 de ani încetează aceste sarcini ce incumbă proprietarului, ceea ce înseamnă că vânzătorul inițial (statul) trebuie să selecționeze cu atenție în studiul de oportunitate întocmit imobilele ce pot fi supuse vânzării conform art.30 alin.(1) din lege. Toate cele menționate demonstrează că, în cauză, se ridică probleme de interpretare și aplicare a legii, și nu de constituționalitate.

84. Mențiunea din cuprinsul actului de sesizare referitoare la faptul că erau necesare clarificarea sferei de aplicare a actului normativ și instituirea unor garanții clare pentru protejarea terenurilor statului nu aduce în discuție decât opțiuni legislative, fără ca dispozițiile Constituției să instituie condiții pentru vânzarea imobilelor din proprietatea privată a statului în sensul menționat de autorul obiecției.

(2.2.2.) Critica de neconstituționalitate privind art.72 lit.a) și g) din lege

85. Principala critică se referă la existența unei suprapuneri normative între art.72 lit.g) din legea criticată și art.54 lit.e) din Legea pescuitului și a protecției resursei acvatice vîi nr.176/2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.517 din 6 martie 2014, lege adoptată în paralel cu desfășurarea procedurii de reexaminare a legii criticate, ambele sancționând contravențional, cu amenzi în cuantum diferit, neinstalarea sau distrugerea dispozitivelor care împiedică intrarea peștilor în sistemele de alimentare cu apă, irigații, precum și în instalațiile hidroenergetice, dacă nu constituie infracțiune.

86. Curtea reține că legea criticată reglementează acvacultura, respectiv activitatea de creștere sau cultivare de organisme acvatice utilizând tehnici destinate creșterii producției organismelor în cauză prin populare, asigurarea resurselor de hrană, protecția față de dăunători, într-un cadru în care

organismele respective rămân proprietatea unei persoane fizice sau juridice pe întreaga perioadă de creștere/cultivare și recoltare, pe când Legea nr.176/2024 vizează protecția, conservarea, repopularea, administrarea și exploatarea eficientă a resurselor acvatice vii din habitatele acvatice naturale, precum și comercializarea produselor obținute din pescuit. Ca atare, deși cele două norme contravenționale sunt similare ca redactare, ele reglementează sfere normative diferite: acvacultura, respectiv habitatele acvatice naturale.

87. Se mai arată că art.72 lit.a) și g) din legea criticată se suprapun cu art.63 lit.a) și e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.23/2008 privind pescuitul și acvacultura, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.180 din 10 martie 2008, însă cu privire la această critică trebuie observat că este vorba despre o succesiune implicită între textele analizate, și nu de o existență concomitentă a acestora. De altfel, confuzia provine din faptul că Ordonanța de urgență a Guvernului nr.23/2008 reglementează atât acvacultura, cât și resursa acvatică vie. Or, legea criticată și Legea nr.176/2024 despart cele două domenii, care urmează, astfel, să fie reglementate prin două acte normative distincte. Astfel, dacă lit.a) și e) ale art.63 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.23/2008 reglementau fiecare câte o contravenție comună pentru cele două activități, odată cu adoptarea Legii nr.176/2024 și a legii criticate sunt menținute în aceste legi aceleași fapte contravenționale, sancționate cu amenzi diferite, pentru activitățile specifice obiectului de reglementare al celor două acte normative. Prin urmare, din această perspectivă, nu se pune problema unui paralelism legislativ sancționat de art.1 alin.(5) din Constituție. Totuși, rămâne ca legiuitorul, în procesul de reexaminare a legii, să clarifice relația normativă existentă între art.72 lit.f) și g) din legea analizată ca aspect de tehnică legislativă în noul context legislativ existent. Ca atare, reexaminarea legii trebuie să țină cont de evoluțiile legislative intervenite între timp și să coreleze legea reexaminată cu dreptul pozitiv.

88. Pentru considerentele arătate, în temeiul art.146 lit.a) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.11 alin.(1) lit.A.a), al art.15 alin.(1) și al art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi în privința art.72 lit.a) și g) și a art.77 din Legea acvaculturii și cu majoritate de voturi în privința art.30 alin.(1) din aceeași lege,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite obiecția de neconstituționalitate și constată că dispozițiile art.77 din Legea acvaculturii sunt neconstituționale.

2. Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate și constată că dispozițiile art.30 alin.(1) și ale art.72 lit.a) și g) din Legea acvaculturii sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 octombrie 2024.